

AJUNNGILAQ AJUNNGILAQ

Keld Jensen

Nr. 13, marts 2020

No. 13, March 2020

Ajunngilaq

I disse dage raser Corona virus på hele kloden. I en evig strøm fortæller nyhederne om de alvorlige konsekvenser for menneskeheden. Samtidigt ansporer myndigheder om, at vi skal passe på os selv. Det bedste er at blive hjemme for at undgå smitte.

Mens vi isolerer os på vores personlige øer i huse og lejligheder, så er vi nok mange, der tænker på den verden, vi har oplevet derude – vil det nogensinde blive det samme igen? Vil vi gense de steder langt borte, som vi er kommet til at holde af?

Det minder mig om mine rejser i Grønland. Grønlands infrastruktur mellem bostederne består udelukkende af fly- og sejlruiter. Hvis man skal til en anden by, så tager de fleste et fly. Hele fly-infrastrukturen er bundet sammen af to atlantflughavne. Den vigtigste er lokaliseret i Midtgrønland ved Søndre Strømfjord, Kangerlussuaq.

Flyvningen i Grønland er præget af vejr og klima. Ofte må flytrafikken stoppe på grund af ekstremt vejr. Jeg har oplevet det mange gange, og ofte strander man langt fra hjemmet i en af atlantflughavnene. Mange af mine medrejsende reagerer voldsomt. De står ræd-

selsslagne eller sure og stirrer på skærmen, der oplyser, at alle flyafgange er aflyst.

Det er ærgerligt ikke at nå frem til planlagte mål, men jeg føler ventetiden på disse fjerne, isolerede steder som en ny mulighed for at fordybe mig. Man bliver installeret på et hotelværelse og kan købe mad i et cafeteria. Mange steder kan man sidde inden døre med sin bærbare computer og fordybe sig i det, man lige netop nu er mest interesseret i. Der er også altid nogen, der har lyst til at snakke.

Man kan også gå uden for, hvis vejret tillader det. Lufthavnen i Kangerlussuaq er omgivet af smuk natur og ødemark, og overalt er der minder fra tiden, hvor dette sted var en amerikansk militærbase.

På grønlandsk har man ordet ajunngilaq. Det betyder noget i retning af 'det går jo nok' og er en trækken på skuldrene af, at det f.eks. igen er vejret, der bestemmer. Det må vi bare indrette os på.

Måske har vi brug for begrebet ajunngilaq, nu hvor vi alle sidder alene eller sammen med familien på vores små, isolerede øer?

Ajunngilaq

These days, the Corona virus rages across the globe. In a perpetual stream, the news tells about the serious consequences for humanity. At the same time, authorities are encouraging us to take care of ourselves. The best to do is to stay at home to avoid infection.

While we isolate ourselves on our personal islands in houses and apartments, probably many of us are thinking about the world we have experienced out there – will it ever be the same again? Will we revisit the places far away that we have come to care for?

It reminds me of my travels in Greenland. The infrastructure of Greenland between the settlements entirely consists of flight and sailing routes. If you are travelling to another town, most people take a plane. The entire flight infrastructure is bound together by two Atlantic airports. The most important is located in Central Greenland at Søndre Strømfjord, Kangerlussuaq.

The flight in Greenland is very influenced by weather and climate. Often the air traffic must be cancelled due to extreme weather. I have experienced it many times, and often I have been far from home in one of the Atlan-

tic airports. Many of my fellow travelers react violently. They stand terrified or angry and stare at the screen indicating that all flights have been cancelled.

It is a pity not to reach planned targets, but I feel the wait in these remote, isolated places as a new opportunity to immerse myself. You get installed in a hotel room and can buy food in a cafeteria. In many places you can sit indoors with your laptop and immerse yourself in what you are most interested in right now.

The airport in Kangerlussuaq is surrounded by beautiful landscapes and wilderness, and everywhere there are memories of the time, when this place was an American military base.

In Greenlandic you have the word *ajunngilaq*. It means something like 'it is going to be all right' and is a shrug on the shoulders of the fact that, for example, nothing can be done. The weather is in charge. We just must adjust to that fact.

Perhaps we need the concept of *ajunngilaq*, now that we all sit alone or with the family on our small, isolated islands?

Kangerlussuaq, juli 2008

Kangerlussuaq, July 2008

Kangerlussuaq, januar 2016

Kangerlussuaq, January 2016

Kangerlussuaq, august 2011

Kangerlussuaq, August 2011

Kangerlussuaq, januar 2002

Kangerlussuaq, January 2002

Kangerlussuaq, august 2005

Kangerlussuaq, August 2005

Kangerlussuaq, juli 2010

Kangerlussuaq, July 2010

Kangerlussuaq, august 2011

Kangerlussuaq, August 2011

Kangerlussuaq, juli 2013

Kangerlussuaq, July 2013

Kangerlussuaq, august 2011

Kangerlussuaq, August 2011

Kangerlussuaq, juli 2007

Kangerlussuaq, July 2007

KOLOFON

*Ugens foto: Ajunngilaq
Af Keld Jensen*

*PDF Version 1
Oprindeligt publiceret marts 2020*

Alle billeder og tekst © 2020 Keld Jensen

COLOPHON

*Photo of the week: Ajunngilaq
By Keld Jensen*

*PDF Version 1
Originally Published March 2020*

All images and text © 2020 Keld Jensen